

TULÁK JMÉNEM PUP

Gill Lewisová

FRAGMENT

Tulák jménem Pup

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Gill Lewisová
Tulák jménem Pup – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TULÁK JMÉNEM PUP

Gill Lewisová

FRAGMENT

*Rogerovi, za jeho laskavost a soucit
vůči všem zvířatům v jeho péči.
A pro Georgie, Beth a Jemmu,
které jsou celým mým světem.
Také pro Liz Cossovou,
která Pupa poznala jako první.*

Prolog

Velký nebeský vlk

Každá psí matka svým štěňatům předá jeden příběh. Vypráví jim ho ještě předtím, než otevrou oči, když slepě tápají u jejího břicha a hledají mléko. Vypráví jim ho, když se jejich buclatá tělíčka ve spánku choulí v teplém klubičku. Pová jim ho, přestože jí to opakovaně láme srdce. Její děti jí totiž zůstanou jen na krátkou a drahocennou chvíli. Všechny psí matky si totiž bolestně uvědomují, že o svá štěňata přijdou kvůli člověku.

Psí matka stočí tělo kolem svých štěňat a postupně je všechny olíže. „Tiše,“ řekne, „hvězdy jsou dnes jasné a Velký nebeský vlk svižně pobíhá noční oblohou. Musíme běžet s ním, zpátky do minulosti, do časů, kdy si psi poprvé utvořili pouto s lidmi. Musíte tento příběh

znát, má malá dívka, a zachovat si ho hluboko v mysli, protože to pouto je předurčené hvězdami z dob, kdy svět utvářely led a oheň. Může se stát, že člověk na pouto mezi vámi zapomene a znejistí. Proto bude na vás, abyste si ho pamatovali a nechali se jím navždy vést.“

Štěnata kňučí a tulí se k sobě jako housenky. Až když se utiší, příběh začne.

„V době, kdy ještě neexistoval čas,“ pronese psí matka, „se všude rozprostíraly rozlehlé lesy a z hor se valily burácející řeky. Byla to doba, kdy si člověk a vlk byli rovni a kdy se bohové Orion – velký lovec – a Lupus – velký vlk – toulali po nebesích. Člověk a vlk mluvili stejným jazykem a dožívali se stejného věku. Jeden druhého se ale stranili, protože sdíleli krajinu a lovili tutéž kořist. Dlouhá léta bylo dost pro všechny, a tak vlk i člověk skláněli hlavu na pozdrav, ale udržovali si od sebe odstup. Vlk a člověk měli rozdílné schopnosti. Vlk byl svižný, nelítostný a odvážný. Člověk byl vynalézavý a naučil se vládnout ohni.

Jednou se však dostavila krutá a mrazivá zima. Řeky, které dříve plynuly krajinou, zledovatěly. A když se srny přesunuly na jih, vlk i člověk je následovali. Zimě ale neutekli a s půdou zmrzlou na kost již brzy nebylo co lovit. Vlk a člověk hladověli a začali se bít o to, co zbývalo. Nebeští bozi tehdy nastolili mír a oznámili, že jejich potomci by měli spojit síly. A tak vlci a lidé začali žít společně. Společně lovili. Sdíleli své životy. Společně stárli. Výměnou za místo u ohně vlci chránili člověka před divokými zvířaty noci.

Když se ledové řeky stáhly zpět do hor a do údolí se navrátily srny, většina vlků odešla do lesů a znovu začala žít ve smečkách. Jen vlk Sirius a jeho rodina se rozhodli zůstat s člověkem. Jednu chladnou křišťálovou noc při zimním měsíci sestoupil Lupus na Zem, aby si s ním promluvil.

„Sirie,“ řekl Velký nebeský vlk. „Je na čase vrátit se do hor a ukončit své společenství s člověkem.“

„Já nemůžu,“ odpověděl Sirius. „Protože jeho děti miluji stejně jako ty svoje.“

Lupovo zavrčení zahřmělo krajinou. „Takto se vlk nemá chovat. Pokud ho neopustíš, připravím tě o řeč. Nebudeš pak moct promlouvat s člověkem ani výt s vlky. Budeš známý jako pes, sluha člověka.“

Sirius zavřel oči. „Nemohu ho opustit, protože mě potřebuje víc, než si sám kdy uvědomí.“

Lupus jednal podle svých slov a Sirius se od té doby mohl dorozumívat jen kňučením a štěkotem. Nic to však nezměnilo, protože člověk a pes si stále rozuměli i beze slov.

„V očích člověka jsi jen hloupé zvíře,“ řekl Lupus. „Dám ti ještě jednu šanci znovu se stát vlkem.“

Sirius sklonil hlavu před Lupem. „Přeji si chránit člověka a jeho rodinu. Máme se rádi a jsme si rovni. Žijeme spolu a spolu také stárneme.“

To Lupa velice rozezlilo. „Zradil jsi své vlčí plemeno. To nedovolím. Pokud člověka neopustíš, zkrátím ti život tak, že za jeden jeho rok ty zestárneš o sedm. Ty budeš stárnout, ale tvůj člověk ne.“

Sirius zarmouceně sklonil hlavu, protože věděl, co ho čeká. „Nemohu člověka opustit, protože ho miluji víc než samotný život.“

„Ať je tedy po tvém,“ zaburácel Lupus a slova mu zlostně hřměla v tlamě.

Člověk se probudil a našel Siria se zešedlým čumákem, nehybného na zemi. Truchlil nad ztrátou svého bratra a let, které už spolu neprožijí. Držel Siria v náručí a plakal. „Budu chránit tvou rodinu, teď a navždy,“ přísahal. „Protože jsi skutečně nejlepší přítel člověka.“

Když Lupus viděl, co provedl, jeho vytí se rozlehlo celým světem. Teprve v tu chvíli si uvědomil, jak silné bylo láskyplné pouto mezi člověkem a psem. Tlapami sebral Siriovu duši. „Příteli,“ řekl mu, „dovolím tvým dětem, aby v životě věnovaly své srdce člověku. Ale žádám, aby se neobracely zády ke svým vlčím bratrům, protože s nimi sdílí divokou duši. Žádám, aby se po životě na Zemi jejich duše navrátila ke mně.“

„Budíž,“ souhlasil Sirius. „Ať je to tak teď a navždy.“

Velký vlk vyzvedl Siria do nebes a usadil ho vedle Oriona, kde ho všichni uvidí jako symbol loajality. Od té doby září ta nejjasnější hvězda na nebesích ze srdce psa.

Je to věčná připomínka pouta mezi člověkem a psem, což je pouto důvěry, které nikdy nesmí být přetrženo.“

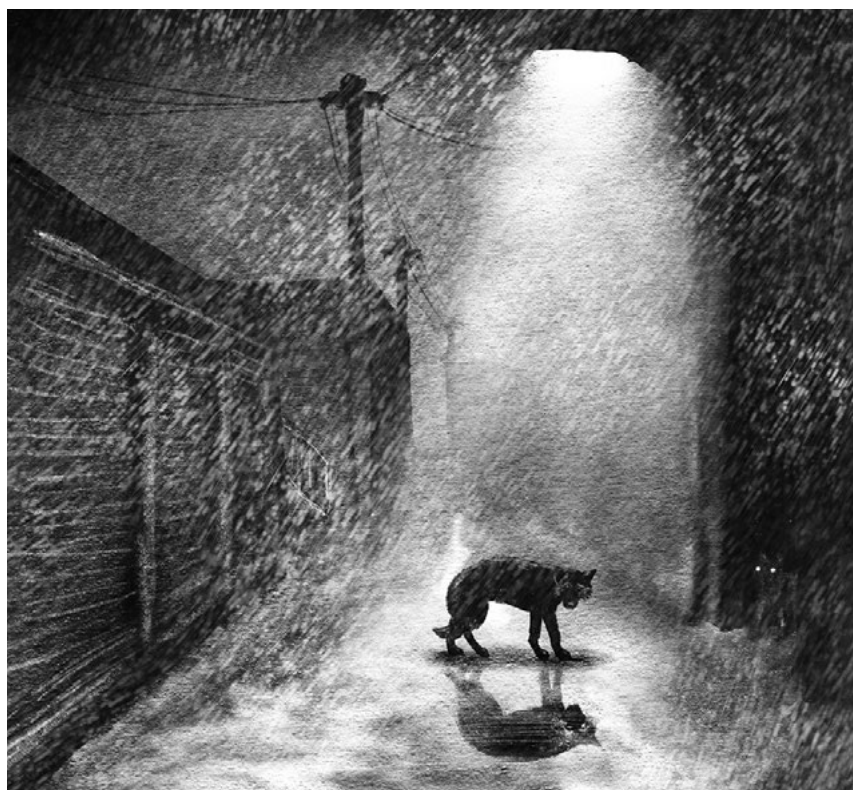
Když psí matka dopoví příběh, jemně přitáhne svá štěňata blíž s vědomím, že je může ochránit jen na velmi krátkou dobu. Řekne jim, že i kdyby člověk zapomněl slib, který dal, ona musí navždy věřit. V obtížných časech, když budou ztraceni nebo vyděšeni, mají vzhlednout k nejjasnější hvězdě a vzpomenout si na tento příběh. Protože to jediné, co je kdy ochrání, je posvátné pouto mezi psem a člověkem.

Její srdce se pak roztříští na tisíce kousků. Netuší totiž, jestli ruce, které odeberou její milovaná štěňata, budou laskavé a něžné.

Nemá ponětí, co na každé z nich čeká ve světě člověka potom, co ji opustí.

Kapitola 1

Ulička Nechtěných psů

Pup se stočil do klubíčka pod sedačkou auta. Zabořil si čumák do kožichu a otrásl se. Nebylo mu dobře. Z ventilátoru vedle něj profukoval studený vzduch smíchaný s pachem aut, pouličních stánků a mokrého asfaltu. Za okny probleskovala pouliční světla, zatímco velký muž za volantem řídil. Na čelním skle se pod silným deštěm šouraly stěrače. Pup se znovu otrásl, ale nebylo to zimou. Trápily ho obavy. Něco bylo jinak. Auto bylo pořád stejné, ale Pup obvykle sedával na klíně svého chlapce na zadním sedadle. *Svého* chlapce, který krásně voněl po fotbalových ponožkách a sýrových křupkách. *Svého* chlapce, který ho pevně držel a říkal mu, jak jednou vyroste a bude z něj ten *největší pes na světě*. *Svého* chlapce, se kterým neobratně pobíhal po hřišti s míčem u nosu, zatímco ho chlapec s křikem a smíchem následoval.

Ale jeho chlapec tu tentokrát nebyl.

Byla tma a zima.

„Hodný pes,“ řekl velký muž.

Pup zavrtěl špičkou ocásku, ačkoli neměl dobrý pocit. Ostatním psům se dalo jednoduše porozumět, ale řeč lidí byla matoucí. To, co sdělovali řečí těla, se často velice lišilo od jejich slov. Nic na tom velkém muži neříkalo *hodný pes*. Velký muž byl tichý a odměřený. Hleděl vpřed s rukama na volantu a Pup se v něm vůbec nevyznal.

Pup chtěl kňučet a štěkat, ale bál se, že by na něj velký muž zaječel a praštil ho přes čumák. Dělal to pokaždé, když Pup vydal nějaký zvuk.

Kdyby byl v autě jeho chlapec, Pup by se mu schoulil na klíně s hlavou na jeho hrudi a poslouchal by bušení jeho srdce. Jeho chlapec by ho podrbal za ušima a chránil.

Ale jeho chlapec tu tentokrát nebyl.

Zůstal doma, v posteli, kde by s ním teď správně měl být i on. Pup v hlavě pořád viděl, jak jeho chlapec leží v posteli a on je stočený vedle něj. Chlapec Pupa vždycky obejmul a držel jeho tlapku ve své hřejivé lidské ruce. Leželi schoulení pod vlněnou přikrývkou, chlapec pak usnul a vydechoval teplý vzduch do Pupovy jemné srsti. Ale i to bylo dnes v noci jinak. Přišla chlapcova matka, Pupa zvedla a na jeho místo položila plyšového medvídka.

Hodný pejsek, řekla, zatímco zasouvala medvídka chlapcovi pod ruku.

Půjdem se projít, zašeptala Pupovi. Ale neměla s sebou ani vodítko, ani míček. Byl tam jen velký muž, který čekal, až bude Pup v autě.

Pup zabořil čumák ještě hlouběji do kožichu, zatímco auto na silnici poskakovalo a smýkalo sebou. Pořád na sobě cítil chlapcův pach, což ho utěšovalo.

Upadl do neklidného spánku. Na gumové podložce to s ním cukalo a házelo.

Když se probudil, auto stálo v temné uličce. Velký muž vystoupil a zapálil si cigaretu.

Pup vylezl na sedačku a mžoural ven. Tohle nebyl park. Nevonělo to tam jako v parku. Nevonělo to tam jako na žádném místě, které předtím navštívil. Cestu osvětcovala jediná vzdálená lampa. Nebyly tam domy, jen stará garáž, obchodní výlohy zabedněné dřevěnými prkny a prázdné parkoviště.

Velký muž sebral Pupa ze sedačky a položil ho ven. Potom mu odepnul obojek.

Pup si bez obojku připadal zvláště, odhaleně a opuštěně.

„Pospěš si,“ řekl velký muž.

To byl povel, aby si došel na záchod. Vždycky když se Pup vyčůral venku, velký muž ho za to chválil. Pup ho chtěl potěšit, a tak přiběhl ke zdi a zvedl nohu. Na zdi byli cítit další psi a Pup přemýšlel, co jsou asi zač. Zatřásl se.

Dveře auta se zabouchly.

Pup se otočil a viděl, že velký muž už sedí uvnitř. „Haf!“ zvolal. Copak na něho velký muž zapomněl?

„Haf!“ Pup běžel k autu, ale to se rozjelo. Do očí mu vystříkla špinavá voda a obalil ho kouř z výfuku. Pup běžel za autem. Běžel a běžel, ale jeho velké štěněčí tlapky o sebe zakoply a on spadnul hlavou napřed do mastné louže.

„Haf!“ štěkl Pup. Vyškrábal se na nohy a znovu se rozeběhl, ale auto nestačil. „Haf, haf, haf! Počkej na mě. Počkej na mě. Počkej na mě.“

Pupovi divoce bilo srdíčko. Velký muž ho tu zapomněl. Jistě si ale uvědomí, že Pup není v autě, a vrátí se pro něho...

Auto zatočilo za roh a zanechalo tak Pupa v temnotě. Pup se zastavil a zíral na místo, kde předtím viděl auto.

Ulicí vanul studený vítr a rozháněl kusy papíru do nebe. Pupovi srstí prosakoval déšť.

Pup se rozhlédl po prázdné ulici.

Nikdo tam nebyl.

Necítil ani neviděl nic, co by poznával.

Z obou stran vedly tmavé uličky.

Pup stáhl ocas mezi nohy.

Vítr hvízdavě profukoval telefonními dráty a chrstil plechovou střechou garáže.

O kus dál v ulici zařinčelo víko popelnice a vykutálelo se z uličky.

Také tam kdosi zakašlal. Někdo tam byl. Pup přemýšlel, jestli to třeba není někdo, kdo by mu mohl pomoci. Držel se u zdi a pomalu se plížil ulicí, dokud se nezastavil hned u té uličky.

Něco tam bylo. Pup ve stínech slyšel chrochtání a čmuchání. Pořád se to přibližovalo a mělo to pach psa. Co když je to jeden z těch velkých děsivých psů z parku – jeho chlapec si ho vždycky vzal do náručí, aby ho před nimi ochránil.

Ale jeho chlapec tu nebyl.

Pup zakňučel, stáhl ocas mezi nohy a couvl.

Z temnoty promluvil hluboký chraplavý hlas.

„Vítej v uličce Nechtěných psů,“ řekl.

Kapitola 2

Frantík

Ze stínů se vynořil mnohem menší pes, než Pup očekával. Byl drobnější než Pup, aspoň vzrůstem. Tělo měl válcovité, nohy zavalité a místo ocasu zahnutý pahýlek. Jeho čumák byl tak zmačkaný, že vypadal, jako by v plné rychlosti narazil do zdi, a na hlavě měl velké uši se zaoblenými špičkami. Byl celý bílý až na velký černý flek kolem pravého oka. Čmuchał a chrochtal, a když se nadechoval, široký jazyk měl vyplazený tak moc, až se zdálo, že lapá po dechu.

Pes Pupa v kruhu obešel. „Takže štěně, jo? Ale velké. Kolik ti je?“

Pup na psa jen zíral. Ten měl uši v pozoru a krátký ocas držel zpřímá. Nevypadal nijak nebezpečně, ale také se nezdálo, že by si chtěl hrát.

Pes kolem něj dál kroužil a prohlížel si ho. „Hmm, máš obří štěněcí tlapy, ale už ti začínají růst dlouhé nohy. Jsi taky trochu podvyživený. Je ti kolem šesti měsíců, že? Asi už nevypadáš dost roztomile.“ Přiblížil se k Pupovi. „Tak cos provedl? Něco jsi sežvýkal? Nebo jsi celý den štěkal?“

Pup zacouval, až narazil do zdi. Zmateně začal mrkat. „Co jsem provedl?“ zopakoval.

„No kvůli čemu tě tady odhodili?“ zeptal se ten pes. „Proč se tě tvoji lidé zbavili?“

„Ale oni se mě nez bavili,“ odporoval Pup.

„Tak co tady děláš?“ pokračoval pes.

Pup se zadíval na konec ulice a doufal, že tam zahlédne světla auta velkého muže. „Velký muž mě tady zapomněl,“ řekl.

Druhý pes naklonil hlavu do strany. „Zapomněl?“

„Ano,“ zakňučel Pup. Ale sám si tím teď nebyl jistý. Myšlenky měl zamotané a pořád myslel na to, jak jeho chlapec spí v posteli, kde by teď měl být s ním. „Vrátí se.“

Pes se posadil a zadní nohou se pokusil poškrábat si ucho, ale nedosáhl na něj, a tak se otřel o zeď. „Tohle oni říkají vždycky. Ale dřív nebo později tu skončíme všichni. Proto se tomu tady říká ulička Nechtěných psů.“

Pup zakňučel a zastrčil ocas mezi nohy.

„Jak ti říkají?“ zeptal se pes.

„Jsem Pup neboli štěně,“ odpověděl Pup.

„Já vím, že jsi štěně,“ řekl pes. „To vidím. Ale jak se jmenuješ? Jaké ti dali jméno?“

„No Pup,“ řekl Pup. „Říkají mi Pup.“

„To je teda pěkné hloupé jméno pro štěně, jako jsi ty,“ prohlásil pes. „Nebudeš štěně nadosmrti a taky budeš pořádně veliký.“ Zamžoural na něj ještě víc zblízka. „Určitě jsi uštěkaný. Štěkával jsi hodně?“

„Občas,“ řekl Pup. „Ale jen, když mě nechali samotného. Vždycky mě slyšeli, protože jsem štěkal tak dlouho, že se nakonec vrátili.“

„Předpokládám, že tvoje štěkání přivádělo pozornost sousedů,“ řekl pes.

„Jak to víš?“ ptal se Pup.

„No,“ pokračoval pes, „a určitě si myslíš, že jsi skvělý hlídací pes. Každý den přišla k domu osoba, zasunula papíry a balíčky do díry v předních dveřích a pak zase odešla.“

Pup ohrnul pysky a tím odhalil řadu ostrých zoubků. „To je pravda. A pokaždé když přišli, tak jsem na ně tolik štěkal, že si

netroufli vejít dovnitř. Vždycky jsem je vyděsil. Prostě jen přinesli ty balíčky a pak utekli.“

„A ty jsi pak ty papíry a balíčky roztrhal?“ zeptal se pes.

„Na kousíčky,“ oznámil Pup pyšně.

Pes si povzdychl. „Povím ti to teď na rovinu. Tvoji lidé tě tady odhodili, Pupe. Lidé nemají rádi psy, co štěkají a koušou. Už tě nechtějí.“

„Ale můj chlapec mě chce,“ řekl Pup. „Můj chlapec si mě určitě najde.“

Pes si olízl rudý bolák na levé přední pacce. „Takže ty máš chlapce? Kolik mu je?“

Pup znovu znejistěl. „Já nevím.“

„Jak je velký?“ zeptal se pes.

„Byl tomu velkému muži po ramena,“ oznámil Pup.

Pes si znovu povzdechl a zakroutil hlavou. „Řekl bych, že mu bude kolem deseti lidských let. Dost starý na to, abys mu chyběl. A to je smutné,“ povzdechl si.

„Co je smutné?“ tázal se Pup.

„I kdyby tě tvůj chlapec chtěl najít, nebude vědět, kde má hledat,“ řekl pes.

Pup cítil sžíravý pocit úzkosti. Byly to ty stejné obavy, které míval, když ho lidé nechali samotného doma. Ale teď byl navíc na místě, které neznal, s nějakým neznámým psem.

Ten si povzdechl. „Tak pojď aspoň za mnou, abychom tu nestáli v dešti,“ pobídl ho. „Jo, a mně říkají Frantík.“

Pup zíral za odcházejícím psem.

Frantík se vydal pryč. „Tak jdeš, nebo co?“

Pup se rozhlédl po ulici. Byla pochmurná a prázdná. Posadil se a zakňučel.

Frantík se ohlédl. „Asi přemýšlíš, jestli mi můžeš důvěřovat, že?“

Pup znovu zakňučel. Toho psa neznal. Jediný, koho chtěl vidět, byl jeho chlapec.

Frantík se v dešti oklepal a přistoupil k Pupovi. „Heleď, je to dost tvrdá lekce, ale teď už nemůžeš důvěřovat nikomu. Jsi sám. Musíš důvěřovat svému instinktu.“

„Zůstanu tady,“ řekl Pup. „Můj chlapec mě najde. Vždycky mě našel. Můj chlapec si pro mě přijde.“ Obavy v něm vřely a vyrazily ven v podobě zavytí, dlouhého zavytí, které se neslo nocí.

„Propánajána!“ řekl Frantík. „Tak ty ještě vyješ. A je to působivé vytí. Není divu, že tě odhodili.“

Pup se znovu zhluboka nadechl a zavyl. Bylo to volání ze srdce, které se vzneslo nad město. Volal na svého chlapce.

„No tak tedy,“ řekl Frantík. „Já už půjdu. Kvůli tomuhle povyku tady co nevidět budou Lapači.“

Pup se zarazil uprostřed zavytí. „Jací Lapači?“

Frantík se zatřásl a zacouval do stínu. „Rozhodně nechceš, aby tě právě oni našli.“

„Kdo jsou ti Lapači?“ zeptal se znovu Pup.

Ale Frantík už s funěním a frkáním odbíhal směrem do temnoty uličky.

Pup se za ním díval, pak se obrátil zpět na ulici a čekal. Děšť se najednou zdál silnější a máčel mu srst. Pup se otřásl a nahrbil ve větru. Čekat uměl dobře. Na svého chlapce musel doma občas čekat celé hodiny.

Potom konečně do ulice zatočila světla auta a vyhnala odtud temnotu. Pup zavrtil ocáskem. Frantík se mýlil. Pup věděl, že se pro něj velký muž vrátí. Narovnal se a s tlapkami u sebe čekal, až ho velký muž najde. Možná bude v autě i jeho chlapec a Pup byl připravený

vrhnout se mu do náruče, olízat mu obličej a nechat se jím pevně obejmout. Měl pocit, že jeho nohy jsou jako natažené pružiny, připravené vystřelit. Nemohl si pomoci – vyskočil a rozeběhl se směrem k autu.

Ale pak se zastavil, tlapky mu sklouzly na mokrém chodníku.

Tohle auto neznělo jako auto velkého muže. A také bylo větší. Dodávka zastavila na rohu ulice a vystoupili z ní dva lidé. Pup zavěšil, ale nepoznával jejich pach. Cítil z nich mnoho věcí, lidi, cizí psy a dezinfekci. Byla z nich cítit spousta různých psů dohromady. Jeden z těch lidí nesl dlouhou tyč s provazem na konci, zatímco ten druhý svítil baterkou ze strany na stranu.

Pup se najednou vyděsil. Měl pocit, jako by se mu tlapky zasekly na asfaltu. Záře baterky se k němu přibližovala. Za chvíli ho ve světle uvidí.

Neměl z toho dobrý pocit.

Vůbec z toho neměl dobrý pocit.

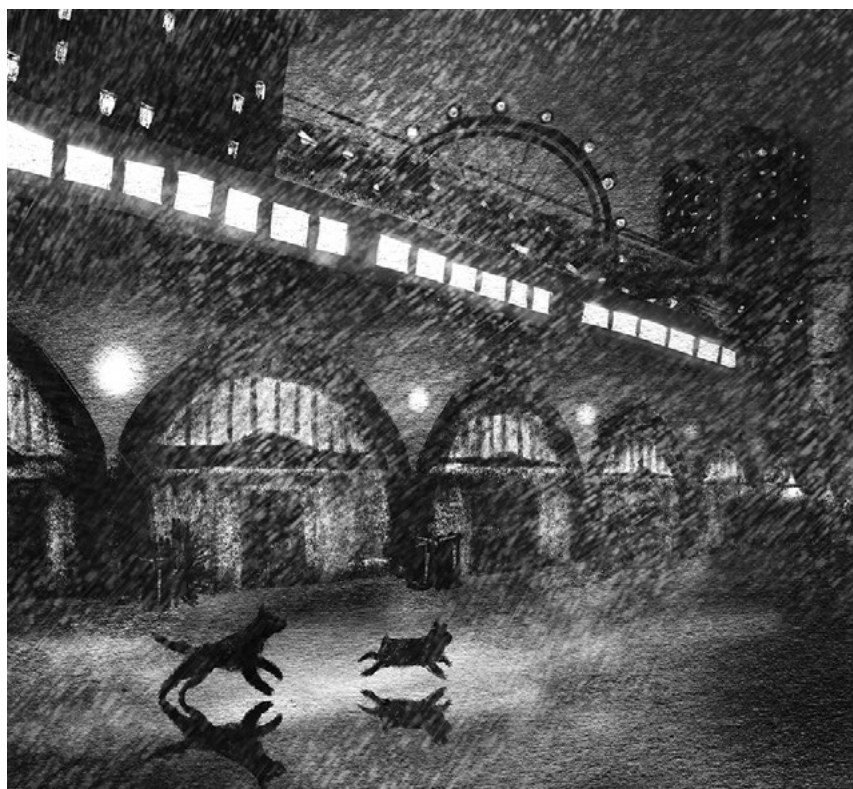
Musel se rozhodnout mezi psem, kterého nikdy předtím neviděl, a dvěma lidmi, kteří se k němu přibližovali s provazem na tyči.

Důvěřuj svému instinktu, řekl ten pes.

Pup se zhluboka nadechl a vklouzl do stínů. „Počkej, Frantíku,“ zavolal. „Počkej na mě.“

Kapitola 3

Nádražní doupě

Pup v uličce doběhl Frantíka a klusal vedle něj.

„Kam to jdeme?“ zeptal se.

„Setkat se se šéfem,“ řekl Frantík.

„Se šéfem?“

„No tak poběž,“ pobídl ho Frantík. „Popovídáme si později. Ať tu nejsme v dešti.“

Frantík se zastavil na konci uličky, která ústila na širokou a dobře osvětlenou silnici, a rozhlédl se. V obou směrech tam jezdila spousta aut a dodávek, které cákaly vodu do vzduchu. Na chodníku kolem nich prosvíštěl cyklista.

Frantík se obrátil na Pupa. „Hádám, že toho o autech asi moc nevíš.“

„Park,“ pronesl Pup první věc, která mu přišla na mysl. „Auta tě zavezou do parku.“

Frantík zakroutil hlavou. „No, tak tady tě spíš zabijou. Ani se nenaděješ, a budeš pod koly a na placku, protože si tě nevšimnou.“

Pup se podíval na auta uhánějící kolem nich.

„Musíš počkat, až bude nějaká mezera,“ řekl Frantík. „Drž se u mě.“

Frantík se přiblížil k okraji chodníku. Světla aut zdánlivě splývala do jednoho proudu. Jenže potom o kus dál na silnici se auta na jednu zastavila.

„Teď!“ řekl Frantík a vyběhl. „Auta zastavují támhle u těch světel. Nemáme moc času. No tak, pospěš si.“

Pup ho následoval, jenomže auta se mezitím znovu rozjela a přímo proti nim se teď řítila dodávka. Pup se otočil a viděl, jak se k němu nebezpečně rychle přibližuje. Nemohl se hýbat, nemohl dál běžet. Krčil se níž a níž, zatímco se dodávka zvětšovala.

„Pohni sebou!“ zakřičel Frantík.

Ale Pup se nemohl ani hnout.

Dodávka se v oblaku kouře chraptivě zastavila a zasyčely brzdy. Hlasitě zatroubila – ten zvuk Pupa prostoupil a ohlušil. Viděl Frantíka, jak se k němu přibližuje v kaleidoskopu světél aut, pouličních lamp a jasných bílých provazců deště. Cítil, jak ho zezadu strká čumákem a tlačí ho před sebou na chodník. Muž z dodávky na ně ječel, ale Frantík dál strkal Pupa, dokud nebyli ve stínech ulice. Až potom se zastavil.

„To bylo o fous,“ oddychl si a sedl si, aby se mohl rozdýchat. „Páni, máš se ještě co učit, chlapče.“

Pup se zhroutil na zem vedle něj a lízal si tlapky. Pálily ho od šterku na silnici, který se mu dostal mezi polštářky. Studený déšť mu prosakoval až na kůži a bolelo ho celé tělo. Stočil se do klubíčka a zabořil si čumák do kožíšku.

„Nesmíme otálet,“ řekl Frantík jemně. „Už to není daleko.“

Ale Pup pevně zavřel oči a doufal, že všechno zmizí. Chtěl, aby byl znovu se svým chlapcem, až je otevře.

Frantík se ho znovu pokusil popostrčit, ale Pup se schoulil ještě víc a odmítal se hnout.

„Ach, při Velkém Lupovi,“ zaklel Frantík. „Nemůžeme tady zůstat, umrzli bychom.“

Ale Pup ho neposlouchal.

Frantík se sklonil, skousl konec Pupova ocasu a pořádně ho štípl. Pup zaňafal a vyskočil na nohy.

„Za to se omlouvám,“ prohlásil Frantík. „Ale nesmíme se zastavovat.“ Znovu čenichem postrčil Pupa vpřed, hlouběji do srdce města.

Budovy se okolo nich tyčily do výšky jako věže a odhalovaly jen kousek noční oblohy zahalený v oranžové záři pouličních lamp. Frantík je vedl ve stínu, okolo obchodů a kanceláří. Následně zatočil do další ulice, která vedla podél zadní části železniční stanice. Stálo tam v řadě několik taxíků. Řidiči seděli v autech a přáli si, aby už měli noční šichtu za sebou. Dvou psů, kteří kolem nich v dešti proklusali, si ani jeden z nich nevšiml. Pak Frantík zprudka zahrnul do mezery ve zdi a sešel pár zelených, kluzkých schodů. Pup nakrčil nos. Páchlo to tam vlhkem a plísni a také lidskými exkrementy. Pod schody se nacházela temná cesta, která vedla podél sloupů pod železničním mostem. Vlak, který jim s burácením projel nad hlavou, cestu na krátkou chvíli osvětlil. V tom pomíjivém okamžiku světla Pup zahlédl dešťovou vodu, která se ve stokách hromadila v místech, kde byly naházené plastové sáčky a kelímky. Klenby pod železnicí se dříve používaly jako obchody a garáže. Některé byly zatažené ocelovými roletami a jiné zazděné. Na stěnách byly graffiti a koše přetékalý odpadky.

Frantík se zastavil u klenby, kde přímo ze zdi vyrůstalo křoví. „Tudy,“ řekl. Vklouzl za křoví a protlačil se skrz uvolněný kus dřeva. Pup ho následoval a protáhl se tak do tmavého výklenku na druhé straně.

„Tohle je Nádražní doupe,“ řekl Frantík. „Tohle je domov. Měl by ses jít přivítat se šéfem.“

Uvnitř bylo sucho a nefoukal tam vítr ani nepršelo. Vzduch byl zatuchlý a páchl po mokrých psech. Matné bílé světlo na zadní stěně odhalovalo odhozený odpad. Byla tam spálená karoserie

auta, hora krabic a plastových tašek a na ní podivně posazená stará matrace.

Z jednoho stínu se ozvalo hluboké zavrčení a na místě se vztyčil obrovský černý pes. Byl větší než jakýkoliv pes, kterého dosud Pup potkal, měl široká ramena a obří hlavu. Vyšel ze stínu a pohled upíral na Pupa.

Frantík sklonil hlavu. „To jsem jen já, Frantík. Přivedl jsem kamaráda.“

Velký pes se přiblížil. I v šeru Pup viděl, že je naježený. Ohrnul pysky a zuby se mu blýskly odraženým světlem. Strčil čumákem do Pupa a očichal ho. Pup stáhl ocásek mezi nohy, přikrčil se k zemi a snažil se být co nejmenší. Třásl se po celém těle. Přítomnost tohoto psa by neskryly ani stíny. Skoro jako by byl samotným zosobněným temnoty.

Frantík se mezi něj a Pupa pokusil postavit. „Neděs ho, Rufusi. Tohle je Pup. Je ztracený, stejně jako my. Jeho lidé se ho zbavili. Našel jsem ho v uličce Nechtěných psů.“

Velký pes na chvíli zíral na Frantíka a pak se beze slova obrátil a tiše vstoupil zpět do stínu, ale Pup měl pocit, že stále sleduje každý jeho pohyb.

„To byl šéf?“ zašeptal Pup.

„Ne, to byl Rufus,“ řekl Frantík. „Je v pohodě. Musíš ho jen nechat na pokoji. Hlavně se k němu nikdy nemačkej, to si pamatuj.“

Pup se otrásl. Jestli tohle nebyl šéf, tak nechtěl vědět, kdo šéf je.

„Tak pojď,“ popohnal ho Frantík. „Šéf už na nás bude čekat.“

V šeru Pup rozeznal několik dalších psích siluet. Povalovaly se na pytlích, novinách anebo jen tak na zemi. Mezi nimi prokličkovala štíhlá border kolie a širokým obloukem proběhla kolem hromady odpadků s matrací. Obešla všechny psy, až došla k Pupovi.